

DE VROUWEN VAN HET BLOEMENEILAND

Tabea Bach

De vrouwen
van het
bloemeneiland

Het bloemeneiland 2

Uit het Duits vertaald door Bonella van Beusekom

ocean

De vrouwen van het bloemeneiland is deel 2 van de serie
Het bloemeneiland

Oorspronkelijke titel *Die Frauen der Kamelieninsel*

© 2018 Bastei Lübbe AG, Keulen

© 2023 Nederlandse vertaling Bonella van Beusekom /

Uitgeverij Oceaan

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeelden © Sandra Cunningham / Trevillion Images (prieeltje en omgeving); © MyStocks / Shutterstock (bloemenillustratie bovenin)

Foto auteur © Claudia Toman

NUR 302

ISBN 978 90 468 3050 5

www.oceanboeken.nl

Het feest

De klokken van Saint-Anne beierden en zetten de feestdag luis-ter bij. Een zacht briesje droeg hun klanken ver de zee op naar het camelia-eiland, waar alles al in gereedheid was gebracht voor het grote huwelijksfeest.

Witte camelia's tooiden het altaar waarvoor Sylvia en Maël elkaar net het jawoord hadden gegeven. De priester sprak de laatste zegening uit en met een donderend akkoord zette het orgel het naspel in.

Er ging een golf van geluk door Sylvia heen. Nu hadden ze het dus echt gedaan, al had ze na de vreselijke scheiding van Holger gedacht dat ze nooit meer een man zou kunnen vertrouwen. Maar met Maël was alles anders. De diepe, vanzelfsprekende liefde tussen hen maakte alles zo gemakkelijk.

Ze voelde zijn blik en keek hem aan. Zijn stralende ogen lieten haar hart dansen, en helemaal toen hij haar zacht tegen zich aan trok en zoende. Het was alsof ruimte en tijd verdwenen en een moment lang, dat een eeuwigheid leek te duren, bestonden alleen Maël en zij. Daarna liep de tijd weer verder en keken ze hun gasten stralend van geluk aan.

De kerk was tot de laatste plek gevuld en achter de met witte linten en bloemen versierde banken verdrongen zich nog meer mensen. Ze hadden de kerkdeuren opengelaten, zodat degenen die er niet meer in konden de grote gebeurtenis buiten konden volgen.

Sylvia ving de glimlach op van haar beste vriendin Veronika,

die haar getuige was. Op de eerste rij naast Veronika zat haar man Laurent, met in een draagdoek hun dochtertje Lilianne van tien weken oud. En ze zag dat Solenn, een nuchtere Bretonse die normaal gesproken niet zo snel van haar stuk gebracht werd, met een zakdoek haar ogen depte. Ze was Maëls pleegmoeder en de eigenaresse van het camelia-eiland. De partner van Sylvia's overleden tante Lucie was ondanks het leeftijdsverschil voor haar een echte hartsvriendin geworden.

Terwijl ze naar de uitgang schreed, keek ze omhoog naar het roosvenster van veelkleurig glas boven het portaal. Even moest ze er weer aan denken dat ze deze kerk ruim twee jaar geleden voor het eerst had bezocht. Toen was het eenvoudige gebouw met zijn machtige zuilen van grijs graniet voor haar een van de vele bezienswaardigheden geweest. Ze was gekomen als toerist, op zoek naar haar tante Lucie, het enige familielid dat ze nog over had, die op het eiland samen met Solenn Lambaol de kwekerij had gerund. Ze had niet kunnen vermoeden dat die reis haar hele leven op zijn kop zou zetten...

Maël drukte haar hand alsof hij haar gedachten kon lezen. De afgelopen twee jaar waren ze elkaar zo vertrouwd geworden dat de een vaak voelde wat de ander dacht en ook de kleinste verandering van stemming opmerkte. Glimlachend keek ze naar hem op. Ja, ze vond alles aan hem leuk: de manier waarop hij zijn dikke, donkere haar van zijn voorhoofd veegde, zijn energieke kin met het kuiltje erin en de fijne lachrimpeltjes in zijn altijd zongebruinde huid. Maar ze hield vooral van zijn ogen, die de kleuren van de zee en de lucht in zich verenigden en afhankelijk van zijn bui van nuance konden veranderen. Op dit moment waren ze groenblauw en stralend.

Hij beantwoordde haar blik. Ze begreep wat hij wilde zeggen. Dit was niet het moment om terug te denken aan alle moeilijkheden die op deze dag goddank ver achter hen lagen. Dit was het moment om feest te vieren en gelukkig te zijn.

Toen ze de kerk uit kwamen, werd ze even verblind en kneep ze haar ogen dicht, daarna was ze gewend aan het schelle zonlicht. Het plein was vol mensen. Het hele dorp was naar de bruiloft gekomen, het hoerageroep kwam hun tegemoet, bloemblaadjes regenden zacht op hen neer en vormden een wit-roze tapijt onder hun voeten.

De klank van het orgel stierf weg terwijl de afsluitende cadensen werden gespeeld, terwijl uit de Ruelle de la Mairie de onmiskenbaar nasale klanken van de *biniou*, een soort doedelzak, en de *bombarde*, de traditionele hobo, dichterbij kwamen. Dat duo mocht op geen enkel Bretons feest ontbreken. Een paar bruiloftsgasten zagen er in hun lokale dracht heel feestelijk uit: de mannen droegen een met goud versierd fluwelen jasje met een dubbele rij knoopjes op een wit overhemd en een ronde hoed, de vrouwen een rijkgeborduurde zwarte rok, een witte kanten kraag en een muts. Sommigen begonnen op de maat van de muziek te wiegen en steeds meer mensen zetten het oude bruiloftslied in het brezhoneg in, de voor haar nog steeds onverstaanbare, uit het Keltisch afkomstige taal van de Bretons.

Maël hielp haar de paar treden naar het kerkplein af, waar ze lachend door de haag van kinderen heen schreden, zodat iedereen zijn bloemenzegen over hen heen kon strooien. Ze voelde de vele goedkeurende blikken voor haar eenvoudige bruidsjurk, die als enige versiering een bovenstof van prachtige Bretonse kant had, waaraan veel vrouwen uit de streek hadden gewerkt. Haar halflange, donkerblonde haar had ze in een eenvoudige knot in haar nek, met één witte camelia erin, zodat niets afleidde van haar natuurlijke schoonheid, haar gave huid en vooral haar expressieve, korenbloemblauwe ogen.

Ja, ze was geland op dit stukje aarde. Hier op het uiterste puntje van Europa had ze niet alleen een vaderland gevonden, maar ook de liefde van haar leven. Toen de oudere vrouwen van het stadje op bezoek waren gekomen om haar te vragen of ze het leuk

zou vinden om te trouwen in een jurk van Bretonse kant, was ze heel blij geweest met dat eervolle aanbod. Vol dankbaarheid had ze begrepen dat dat betekende dat ze haar, de vreemde, echt in hun midden hadden opgenomen. Pas later was haar ter ore gekomen dat een paar sceptische kustbewoners hadden gewed dat ze op haar huwelijksdag vast veel liever een elegante jurk uit Parijs zou willen dragen. Die sceptici waren hun inzet kwijtgeraakt, tot grote vreugde van de kantklosters, voor wie het daarna een erezaak was geworden om Sylvia een sprookjesjurk te bezorgen. Dus werd daar nu van alle kanten druk commentaar op geleverd.

Ten slotte week de menigte uiteen voor Sylvia en Maël, en naar oude traditie liep het bruidspaar aan de kop van een soort processie, gevolgd door de muzikanten, waar zich eerst de getuigen en de beste vrienden bij aansloten, tot iedereen die was gekomen zich in beweging zette en hen volgde naar beneden, naar de haven.

Daar aangekomen dacht ze dat ze haar ogen niet geloofde. Ze wist al dat ze vandaag niet zoals normaal per auto de smalle landbrug naar het eiland zouden nemen, maar zoals vroeger met de boot zouden gaan. Bij de aanblik van de prachtig met bloemen en linten versierde vloot van vissersboten kon ze echter geen woord uitbrengen.

Het rijkst versierd was echter niet een van de indrukwekkende schoeners, maar een eenvoudige viskotter: *La Brise*, de boot van de oude Pierrick, die altijd al op het camelia-eiland had gewoond en haar tante Lucie al had geholpen. Ze herkende hem haast niet in zijn feestkleding van zwart fluweel, helemaal versierd met goudkleurig borduursel. Pas toen hij zijn ronde hoed afdeed en ermee naar haar zwaaide en hij door zijn brede glimlach de vertrouwde rimpels in zijn gezicht kreeg, had ze door wie haar als kersverse getrouwde vrouw naar het eiland zou brengen.

'*Gourc'hemmenoù!*' riep hij uit en hij stak zijn hand uit om haar in de boot te helpen.

‘Weet je nog, die keer dat je me naar het vasteland bracht?’ vroeg Sylvia hem, terwijl ze zijn hand vastpakte en met haar andere hand de lange rok van haar jurk optilde en kordaat aan boord van de twaalf meter lange kotter sprong.

‘Gelukkig is het vandaag niet zo stormachtig,’ grijnsde Pierrick. ‘Maar jou kennende zou je zelfs in je trouwjurk met het slechtste weer naar het eiland varen, toch?’

‘O ja,’ bevestigde Solenn, die bij hen in de kotter was geklommen en nu helemaal achterin, bij het roer ging zitten. ‘Ik weet niet waar ze dat vandaan heeft. Lucie kreeg je alleen in een boot als het echt niet anders kon.’

Sylvia glimlachte. Ze had allang een vaarbewijs en bereidde zich nu met de hulp van Pierrick voor op haar stuurmansdiploma. Als de landbrug naar het camelia-eiland bij vloed onbegaanbaar werd, was het voor haar geen probleem om met een van de boten van de kwekerij naar het vasteland te varen. Maar vandaag stond ze stralend met Maël aan de boeg en liet ze het roer over aan Pierrick, die *La Brise* onder groot gejuich de haven uit voer.

De versierde boten die een voor een hun aanlegplaats verlieten en koers zetten naar open zee, was een prachtig gezicht. Vrolijk geroep ging heen en weer, de zeelieden vuurden elkaar aan. Ze ontdekte Veronika met Laurent en de kleine Lili in een schoener rechts naast hen. De boot van Morgane, de lerares van de dorpschool, met haar speciaal uit Parijs overgekomen broer Éric en de havenmeester Brioc kwam aan de andere kant op snelheid.

Het was een schitterende dag in augustus, zacht en vrolijk. De zee was zo glad als een spiegel, de hemel wolkeloos, hoog boven hen cirkelden een paar meeuwen, terwijl aan de horizon het eiland langzaam uit het water leek op te stijgen en vorm aannam tot ten slotte het fraaie herenhuis en de hoge muur van de Jardin aux Camélias, de cameliatuin, steeds duidelijker te zien waren. Door deze heerlijke dag kon je je niet indenken welke hevige stormen er soms woedden aan deze kust, waardoor metershoge

golven zich als uit het niets op het eiland stortten. Op haar huwelijksdag liet Bretagne zich van zijn zachtste kant zien, waarvoor ze heel dankbaar was.

Bij de aanlegsteiger werden ze al opgewacht. Rozenn, de zus van Solenn, had er samen met Coco en de andere medewerkers van de kwekerij voor gezorgd dat alles gereed was voor de ontvangst.

Onder de oude cameliabomen, beschut tegen de wind achter de muren, waren enorme tafels feestelijk gedekt. Maël en Sylvia hadden het hele stadje uitgenodigd, niemand uitgezonderd, en het zag ernaar uit dat er geen enkele boot in de haven was achtergebleven.

Rozenn sloot Sylvia stevig in haar armen om haar te feliciteren. De vriendelijke, rossige vrouw van midden in de vijftig had op het vasteland een pottenbakkerij en verhuurde daarnaast een paar kamers aan zomergasten. Ze had zich bereid verklaard om voor een soepel verloop van het feest te zorgen en ze zou de speciaal voor deze gelegenheid ingehuurde kok en de oudere leerlingen van Morgane, die zouden helpen serveren en afruimen, aansturen. Daarbij kreeg ze de voortvarende steun van Sylvia's assistente Gwen.

De tafelkleden waren stralend wit onder het dak van donkergroen glanzend camelialoof en ook de bloemstukjes op de tafels waren wit met groen. Over de twee stoelen waar het bruidspaar zou gaan zitten, stond een boog van takken en bloemen.

'En nu wil ik je omarmen, Sylvia,' riep Veronika uit, die met haar man ook aan land was gegaan. Vlug legde ze de kleine Lili in Maël's armen. Daarna trok ze haar vriendin tegen zich aan en hield haar een paar seconden heel innig vast. 'Ik wens jullie allebei alle geluk van de wereld.'

Sylvia zag ontroerd dat er tranen in Veronika's ogen glommen. 'Dank je, Vero,' zei ze en ze keek haar vriendin glimlachend aan. 'Het is zo fijn dat jullie konden komen!'

‘Ja, hállo.’ Veronika schudde onstuimig haar rode lokken. ‘Dacht je dat ik jou liet trouwen zonder een oogje in het zeil te houden?’

Ze lachten allebei. Toen Sylvia de moeilijkste tijd van haar leven had doorgemaakt, was Veronika haar rots in de branding geweest. Dat had hun band, ze waren al sinds hun studie met elkaar bevriend, nog sterker gemaakt.

‘Kijk die man van je eens,’ zei Veronika verrast toen ze zag dat Maël de kleine Lili liefdevol wiegde, zodat het kleintje kraaide van verrukking. ‘Zeg, Maël, hoe weet je eigenlijk hoe je een baby moet vasthouden?’

‘Wanneer je met camelia’s kunt omgaan, weet je ook hoe je een prinsesje moet vasthouden. Toch, Lili?’ antwoordde Maël vrolijk.

Het kleintje begon te juichen en roeide enthousiast met haar armpjes.

‘Met Laurent moest ik dat eerst oefenen toen Lili net geboren was. Ja toch, Laurent?’

‘Dat moet je allemaal leren.’ Laurent nam het kind voorzichtig van Maël over. ‘Kom maar weer bij je papa met zijn grove motoriek, Lili.’ Het kleintje kraaide van genoegen toen Laurent haar een paar zoentjes op de zijkant van haar hals gaf.

Een uur lang namen Sylvia en Maël gelukwensen in ontvangst, terwijl er champagne en hapjes werden geserveerd: met zalm gevulde pannenkoekenrolletjes, gegratineerde artisjokkenbodems met ansjovisvulling en kaaskoekjes, zo uit de oven.

Ten slotte ging iedereen aan tafel. Naar oud Bretons gebruik moest een ‘grijsaard’ een toespraak houden en na veel grapjes over zijn werkelijke leeftijd, die niemand exact wist, stond de oude Pierrick op. Iedereen werd stil.

‘*Ma chère Sylvie, mon cher Maël,*’ begon hij. ‘Ik ben geen man van veel woorden. Bovendien kent iedereen hier jullie verhaal. Maar één ding moet luid en duidelijk gezegd worden: het lot

heeft jullie samengebracht. Vele jaren geleden ben je op het eiland gekomen, Maël, als een hondje zonder baas. Twaalf jaar was je en je ging doelbewust je neus achterna, naar de plek waar je bestemming op je wachtte: naar de camelia's. In Solenn en Lucie heb je twee moeders gevonden, die je gaven wat je het hardst nodig had: liefde en een thuis.

Toen Lucie stierf, leek het alsof het geluk zich van het camelia-eiland had afgewend. De kwekerij stond op de rand van het faillissement. Maar toen heeft uitgerekend de vrouw van wie we allemaal dachten dat de ellende haar schuld was, uiteindelijk de redding gebracht. Nu ben je een van ons geworden, Sylvia. Je hebt je luxe bestaan opgegeven om ons eenvoudige leven te delen, want je bent een verstandige vrouw die weet dat het kostbaarste in een mensenleven maar één ding kan zijn: oprechte, ware liefde. En daarom willen we vandaag allemaal het glas op jullie beiden heffen, op Sylvia, op Maël en op de liefde die jullie voor altijd moge verbinden. Op het feit dat jullie één zullen blijven en niemand jullie kan scheiden. Dat er nog geen haar tussen jullie tweeën komt!

Onder groot applaus hieven de gasten hun glazen op de gezondheid van het bruidspaar. Niemand bleef op zijn stoel zitten, iedereen wilde een glimp opvangen van de oude Pierrick en het stel. En ze zouden het nog lang hebben over Sylvia's ogen die glommen van de tranen en over het stralende gezicht van de bruidegom.

Daarna werd het eten opgediend en naar oud gebruik speelden de muzikanten tussen elke gang een andere dansmelodie.

Als voorgerecht was er *coquilles Saint-Jacques à la nage*, sint-jakobsschelpen in hun eigen vocht, en een *godaille*, Bretonse vissoep. Sylvia had die eenvoudige vissersmaaltijd gewild, omdat dat ook het gerecht was dat ze samen met Maël die eerste avond na haar verrassende aankomst op het eiland had gegeten. Het hoofdgerecht was lamsbout met artisjokken en als dessert de

obligate Bretonse boterkoek *kouign amann* en natuurlijk Maëls lievelingsgerecht *far breton*, een soort soufflé, gevuld met in rum geweekte bakpruimen, lauwwarm geserveerd. Wie daarna nog plek in zijn maag had, tastte stevig toe bij de kaas of snoepte van de beroemde aardbeien uit Plougastel.

De zon stond al laag toen de allerlaatste borden werden afgeruimd. Een aantal oudere dorpsbewoners pakte elkaar op de klanken van de doedelzak en de hobo bij de handen om te gaan dansen.

‘Wat zou je zeggen van een *lambig*?’ Brioc zette een dienblad met flinterdunne tulpenglaasjes en een fles zonder etiket op de bruidstafel.

‘O, graag,’ zei Sylvia. ‘Die komt precies op het juiste moment. Vero, dat is de beste appelfenever die er bestaat. Geen enkele brandt zo in je keel als deze. Maar denk je dat Brioc iemand zijn geheim zou verklappen?’

‘Het geheim is geduld hebben, lieve Sylvie.’ De door weer en wind gebruikte havenmeester lachte ondeugend. ‘Hoe langer de *lambig* in het vat mag liggen, hoe beter hij wordt.’

‘En het ligt natuurlijk ook aan het vat,’ vulde Solenn aan. ‘Van welke houtsoort dat is, hoe oud het is en wat er daarvoor in heeft gezeten, toch? Ze zeggen dat Brioc zijn vaten beter bewaakt dan de haven.’

Iedereen moest lachen en Brioc schudde geheimzinnig zijn hoofd, terwijl hij verderging met inschenken.

‘Dit zijn vast wel driehonderd gasten, toch?’ Veronika was onder de indruk.

De kleine Lili was ingeslapen op haar arm, voldaan en uitgeput, Veronika had haar net de borst gegeven.

‘Vierhonderddertig,’ zei Rozenn tevreden en ze plofte met een zucht neer op een stoel. ‘En er was nog genoeg eten ook, er is zelfs heel veel taart over, toch Gwen? Waar zit Maël eigenlijk?’

‘Ik heb hem daarginds met Coco en die andere tuinman met het groene haar gezien,’ antwoordde Veronika.

‘Dat is mijn neef Gurvan,’ legde Gwen trots uit. ‘Ze bouwen samen een installatie op voor straks, als die oude doedelzak eindelijk ophoudt.’

‘O, fijn,’ zei Morgane kreunend. Ze was ook bij hen komen staan. ‘Werkt-ie jullie ook zo op de zenuwen? *Merci beaucoup*, Brioc, ja, een borrel kan ik nu wel gebruiken.’

‘Ze spelen nog tot de zon ondergaat,’ zei Solenn gnuiwend. ‘Dan keren de oudere mensen terug naar het vasteland en is de tuin voor de jeugd.’

Solenn kreeg gelijk. De schemering viel nog maar net over het eiland of de doedelzak en de hobo werden ingepakt en verschillende gasten aanvaardden de terugtocht. Zaklampen in allerlei kleuren licht vlamden op en de Jardin aux Camélias veranderde steeds meer in een geheimzinnig sprookjesrijk.

Gurvan betoonde zich inderdaad een supergoede deejay. Onvermoeibaar zette de jonge tuinman aanstekelijke muziek op, die exact paste bij de stemming, zodat de bruiloftsgasten niet merkten dat de uren voorbijvlogen, tot ten slotte de ochtend begon aan te breken. Toen de zon in het oosten aan de horizon omhoogkroop en de nieuwe dag in een roze licht dompelde, bewogen alleen Sylvia en Maël nog op de dansvloer, langzaam en innig omstrengeld op de klanken van een oud Frans liefdeslied: de spetterende opname, vol ruis van het chanson ‘L’Hymne à l’amour’, die Gurvan ter afsluiting op de draaitafel had gelegd.

Edith Piaf zong: ... *Zolang de liefde mijn ochtenden nog overspoelt, zolang mijn lichaam nog trilt onder jouw handen, kunnen de problemen me weinig schelen, mijn lief, omdat jij van me houdt...*

Hoe hoger de zon aan de hemel klom, des te intenser verdichtten zijn stralen zich tot puur goud en verlichtten eerst de kronen van de cameliabomen en ten slotte Sylvia’s haar. Ze werden een aureool om Maëls hoofd. En iedereen die zijn ogen nog open kon houden, zag vol verbazing hoe het vroege licht de twee geliefden omhulde als een schitterende mantel.

... Als op een dag het leven je echter van mij wegneemt, zong Piaf, als je overlijdt of als je ver weg bent, maakt dat niet uit, zolang jij van mij houdt... We hebben de eeuwigheid voor ons, in het onmetelijke blauw, in de hemel... God herenigt hen die van elkaar houden.

De laatste maten stierven weg.

Ineens was het stil na al die uren vol muziek, en de geluiden van de ochtend kwamen tevoorschijn. In de verte hoorde je de golven ruisen. Boven in een boom begon een vogel te zingen. Uit de keuken kwam het zachte gerammel van servies en Sylvia ademde de geur van versgezette koffie in.

‘Ik kan het haast niet geloven,’ fluisterde ze in Maëls oor. ‘Het is al ochtend. Waar is de nacht gebleven?’

‘Dit is de eerste zonsopgang die we als man en vrouw meemaken,’ fluisterde hij terug.

Ze kroop nog een keer tegen hem aan, verdoofd van geluk en duizelig van de hele nacht dansen. Daarna maakten ze zich los van elkaar, keken elkaar glimlachend in de ogen en verlieten de dansvloer.

Solenn kwam met in elke hand een grote kan van het huis naar hen toe en haar zus droeg een dienblad vol *bols*, de typische Franse porseleinen kommen waaruit ze hier koffiedronken. Ze zetten alles op de bruidstafel en begonnen voor iedereen een bol te vullen.

‘Wie heeft er zin in boterkoek?’ vroeg Morgane. Ze stond op en rekte zich uit. ‘Daar is vast nog veel van over. En ook van de far breton, Maël, daar ben jij toch zo dol op? Wie komt er mee om me te helpen dragen?’

‘Ik geloof dat jullie het heel goed zonder ons kunnen redden,’ zei Maël, en met een tedere blik naar zijn vrouw voegde hij eraan toe: ‘Wij trekken ons namelijk eventjes terug. *N’est-ce pas, Sylvie?*’

Ten antwoord pakte ze zijn hand en trok hem lachend mee.

Bij de grindweg aangekomen die door de tuin naar hun huis liep, trok ze haar elegante sandalen uit, ze tilde haar jurk wat op zodat ze niet op de zoom trapte en zonder een woord te zeggen renden ze er uitgelaten vandoor.

Buiten adem stopten ze voor het huis. Maël deed de deur open, waarna hij haar vastberaden optilde en haar behoedzaam over de drempel droeg. Hij bracht haar tot in de slaapkamer, waar hij haar voorzichtig op het bed legde.

‘Voor eeuwig en altijd,’ zei hij toen hij haar uit haar jurk hielp.

‘Voor eeuwig en altijd.’ En ze vlijde zich tegen hem aan.

’s Middags gaf Sylvia Veronika en Laurent een rondleiding over de kwekerij, die een paar kilometer verderop lag, in een natuurlijke, door de rotsen tegen de wind beschermde laagte, waar de camelia’s voor de verkoop groeiden.

‘Ik wil jullie iets heel bijzonders laten zien,’ zei Sylvia toen ze de motor van de terreinwagen uitschakelde en haar vrienden meenam langs de velden naar de kassen. ‘Jullie weten toch dat Maël hier de nieuwe soorten kweekt waar we beroemd om zijn. Jaren geleden, hij was toen nog een puber, is het hem gelukt om een heel mooie te kweken. Tante Lucie heeft die *Sylviana* gedoopt en mij de rechten voor het in de handel brengen nagelaten.’

Ze waren bij een van de oudere kassen aangekomen en uit de dikke bos zocht ze de passende sleutel.

‘Is dat een speciaal slot?’ informeerde Laurent geïnteresseerd. ‘Deze kas lijkt wel beter beveiligd dan mijn werkplaats.’

‘Met reden,’ legde ze ernstig uit. ‘Deze boom is een vermogen waard. Kom zelf maar kijken.’

Ze kwamen bij een tweede afgesloten deur. Daarachter rees een kas op met een koepeldak van zeker vijf meter hoog. Midden in het ronde gebouw stond een slanke boom met een zilvergrijs glanzende bast. Hij had een compacte kroon en smalle, donker-groene blaadjes die glansden alsof er een laklaagje overheen zat.

‘Kijk,’ zei Sylvia trots en ze wees op een paar spectaculaire bloemen die zo groot waren als haar handpalm, stralend tussen het nachtgroene loof. De amethistkleurige, dicht gevulde bloemen rustten op een krans van witte bloemblaadjes, het leken wel kanten kragen. Helemaal in het binnenste glansden zilverwitte meeldraden als sterren aan een nachthemel.

‘Een droom,’ fluisterde Veronika. ‘Ik moet van het voorjaar terugkomen als hij in volle bloei staat.’

‘Dan is hij er niet meer,’ legde Sylvia zuchtend uit. ‘We gaan hem namelijk verkopen. Van de opbrengst willen we het bezoekerscentrum bouwen, waarover ik jullie verteld heb. De *Sylviana* is ons kapitaal. Dit najaar nog begint er een in de hele geschiedenis van de camelia nog nooit vertoonde veiling. Op de wereld is er alleen dit volgroeide exemplaar. Ik ben benieuwd wat de boom opbrengt.’

Ze liet haar gasten nog meer fascinerend mooie cultivars zien, maar geen enkele was zo mooi als de *Sylviana*.

‘Vind je het niet zonde om die prachtige boom te verkopen?’ vroeg Veronika toen ze weer terugreden naar het hoofdgebouw. ‘Het is nota bene een herinnering aan je tante.’

Sylvia zweeg even, daarna schudde ze vastberaden haar hoofd. ‘Lucie was heel praktisch aangelegd,’ zei ze. ‘Ik weet zeker dat ze enthousiast zou zijn geweest over het idee van het bezoekerscentrum. Ik zie het al helemaal voor me. De bistro waar de klanten een hapje kunnen eten, want ze komen allemaal van heinde en verre naar het einde van de wereld. De winkel met producten met de camelia als thema: theesoorten, cosmetica, boeken en allerlei geschenkartikelen. En het informatiecentrum waar je alles over de geschiedenis van de camelia te weten kunt komen – hoe die uit Azië naar Europa is gekomen, welke verzorging die nodig heeft en nog veel meer. Moeten we daarvan afzien om de boom te behouden? Nee, ik denk dat het de juiste beslissing is.’

‘Het is echt een mooi idee,’ vervolgde Veronika peinzend, ‘om

een bijzondere plant op te dragen aan iemand. Kennelijk mocht je tante je heel graag.’

Sylvia knikte verdrietig. Het deed haar nog steeds pijn dat ze toen Lucie nog leefde nooit de tijd had genomen haar hier in haar domein te bezoeken. Als succesvolle bedrijfsadviseur had ze indertijd een hectisch leven geleid en ze had alles op de lange baan geschoven wat niets met haar werk te maken had. Tot het te laat was en haar tante in de bloei van haar leven aan een hersentumor was gestorven...

Ze waren weer bij het hoofdgebouw aangekomen en ze schrok op uit haar gedachten doordat Veronika zei: ‘We wilden jou en Maël iets vragen. Misschien hebben we nog even wat tijd met elkaar voordat we zo vertrekken.’ Haar stem klonk heel anders dan normaal, een beetje ernstig.

‘Natuurlijk,’ antwoordde Sylvia verbaasd. ‘Altijd. Moet Maël erbij zijn? Kijk, hij staat daarginds.’

Kort daarna zaten ze in de gezellige keuken van Solenn. Lili lag alweer in Maëls armen en blies met getuite lipjes kleine glanzende spuugbelletjes.

‘We wilden jullie vragen of jullie het leuk zouden vinden om peettante en peetoom van Lili te worden,’ vroeg Veronika. ‘Ik weet dat jullie niet veel tijd hebben,’ voegde ze eraan toe. ‘Alleen kan ik me voor mijn Lili geen betere peettante en peetoom voorstellen...’

‘Maar Vero,’ onderbrak Sylvia haar stralend. ‘Natuurlijk willen we dat. Ja toch, Maël? Ik zou het in elk geval superleuk vinden!’

‘Uiteraard,’ stemde Maël ermee in. ‘Dat vinden we een grote eer. Ik zat de hele tijd al te denken wat ik kon verzinnen om Lili hier te houden zonder dat jullie het zouden merken.’

Veronika en Laurent lachten hartelijk. Ook Sylvia lachte mee, terwijl ze Maël een steelse, verbaasde blik toewierp. Over kinderen hadden ze het nooit gehad, dat was nog geen onderwerp voor hen geweest.

‘Daar zullen jullie zelf moeite voor moeten doen,’ merkte Veronika op en ze stak haar handen uit naar haar dochter. ‘Maar moeilijk is het niet. Mochten jullie tips nodig hebben, dan mogen jullie ons altijd vragen.’

Toen werd het tijd om afscheid te nemen. Het was dik twee uur rijden naar Le Mans, waar Veronika en Laurent woonden.

‘We zien elkaar bij de doop,’ riep Veronika haar vriendin goedgemutst uit het open raampje toe. ‘Ik neem contact op, zodra ik de datum weet. Ach, ik verheug me er zo op. Het was een fantastisch feest, Sylvia. Maar nu moet ik eerst een week slapen.’

Lang zwaaiden Sylvia en Maël de déesse – de godin – na, de legendarische Citroën DS uit de jaren zeventig die Laurent met veel liefde telkens weer had gerestaureerd.

‘Kleine Lili is zo schattig,’ zei ze peinzend.

‘Zou het niet mooi zijn...’ Maël trok haar tegen zich aan, ‘als wij ook een kind hadden?’

Haar adem stakte. Ze was zevenendertig en in haar levensplanning was een kind tot nog toe niet voorgekomen. Ze had altijd alleen maar haar carrière voor ogen gehad. Ook nu ze de commerciële leiding over het camelia-eiland had, werkte ze dag en nacht.

‘Daar heb ik nog nooit over nagedacht,’ bekende ze.

‘Dat weet ik.’ Maël glimlachte. ‘Ik eerlijk gezegd ook niet. Als je opgroeit zoals ik, vind je het waarschijnlijk niet zo’n goed idee om kinderen op de wereld te zetten.’

Hij zweeg peinzend en keek naar de lucht in het westen, waar zich enorme pluizige wolkenformaties vormden.

‘Maar nu heb je Lili op je arm gehad,’ zei ze liefdevol en ze nestelde zich tegen hem aan. ‘En die heeft je betoverd.’

Hij keek haar strak aan. ‘Jij bent de eerste en enige vrouw met wie ik me dat zou kunnen voorstellen,’ zei hij en hij ging met zijn

wijsvinger teder langs de lijn van haar hals. ‘En dat niet alleen. Ik zou het prachtig vinden.’

Ze deed haar ogen dicht. Het duizelde haar bij de gedachte aan een kind van henzelf. Zou daardoor niet alles veranderen?

De volgende dagen had ze zo veel omhanden, dat het haar heel goed lukte om de verontrustende, maar ook aantrekkelijke gedachte aan een kind van henzelf opzij te schuiven, in elk geval overdag. Terwijl Maël bezig was met het werk dat op de kwekerij was blijven liggen, beantwoordde zij de vele schriftelijke felicitaties en schreef ze bedankjes voor de cadeaus. Bovendien was het de hoogste tijd om de internationale veiling van de *Sylviana* voor te bereiden, waar zo veel van afhing. De afgelopen twee jaar was gebleken dat Sylvia het bij het juiste eind had met haar toekomstplannen. Nu moesten ze dringend gerealiseerd worden.

Lange tijd was de Jardin aux Camélias – waar Solenn en Lucie en vooral de begenadigde kweker Maël oude cameliasoorten kweekten die elders allang waren uitgestorven en nieuwe kruisingen tot stand brachten – slechts bij een handjevol kenners en verzamelaars bekend geweest. Dat kwam door de afgelegen ligging van het eiland, voor de Bretonse kust. Je moest al weten dat daar in de buurt een kwekerij was en ernaar op zoek gaan om die te kunnen vinden.

Toen tante Lucie nog leefde, die de kwekerij samen met Solenn met veel geduld en liefde had opgebouwd, had dat de beide vrouwen niets kunnen schelen. En dat gold vooral voor Lucie, die voor haar familieleden in Duitsland was gevlucht, toen ze niet accepteerden dat ze van een vrouw hield en gelukkig met haar was. En toch had haar tante al voor haar veel te vroege dood geweten dat die idyllische tijd voorbij was. In een brief bij haar testament had ze Sylvia gevraagd Solenn te helpen bij de bedrijfseconomische kant van het bedrijf. Ook al had de familie-ruzie ervoor gezorgd dat het contact met de toen nog jonge